

Der Vogelfänger bin ich ja ~ Ja sam lovac na ptice

Papageno, scena prva

U socijalističkoj vitrini dolaziš u haljini koju sam nekoć kupio. Tri je sata ujutro, džin je limunjiv, zgrčeni pazusi su znojavi i osjećam se snažnim zbog toga. *El amor in los tiempos de colera*, govorim naglas, španski je svakako vatreniji od srpskog. I ti si bila u tri sata ujutro, dok si skidala haljinu koju sam nekoć volio. Na pola sam koplja, masturbacija je *patético* kad si supijan, mlad i ne tako ružan kao nekoć. Imam SOS broj iz madridskih novina, ona liči na dijete, koje je nekoć bilo žena. Žderem je sa prozora, srčem slanu krv, dijete ima tamnu put i nosi pijedestal-štikle kao gardin bajonet. *El amor in los tiempos de colera*, čujem zvono, ustajem, cimam džin.

U socijalističkoj vitrini vidim odraz, potkošulju i gomilu mišica na nezgrapnim kostima. Vidim da bi to trebalo biti muškarac ne kao nekoć, onda vidim limunjiv pogled, zborim na španskom, zatvaram *Memoria de mi puta trista* i otvaram vrata. Ona liči na dijete koje je nekoć bilo žena, osjećam se snažnim ili od džina ili zato što je španski vatreniji od srpskog, *no sé nada*. Tri je sata ujutro i ja o turista u gradu koji žderem dok srčem slanu krv. Treba djelati hitro, sve je tako pacifizirano, osim unutarnjeg rata.

TIHO SILENTE

Jutro u Fabrici počinje tiho. Teška kamena vrata nemuštih vremena škripe. *Silente teška vrata silente*, šapćem im kao nemirnoj djevojčici koja je u jednoj viziji bila Bog. Ostavio sam svoju